

privila otročka k sebi. A, groza, medved se je napotil prav k njima!

Mama je še tesneje stisnila sinka k sebi, ko se ji je kosmatinec čisto približal in stegnil prednjo taco proti njej. Tedaj je v njej zagledala grdo rano, iz katere je kapljala kri. Velik črn trn je tičal na sredi rane. Medvedove oči so bile žalostne in proseče, prav nič strašljive. Momljal je in godrnjal in čeprav mamica ni znala medvedjega jezika, je razumela prošnjo. Položila je dete v zibelko, prijela ranjeno šapo in previdno izdrla ostri trn. Medved si je godrnjaje oddahnil in zavzdihnil od olajšanja.

Toda glej, tega kosmatinca! Stopil je k zibelki in jo divje zagrabil. Mamica je komaj še utegnila ujeti sinka, ki je skoraj padel iz zibelke! Medved pa je z zibelko že odhlačal v gozd.

»Kaj takega! Nehvaležnost pa taka! Kar zibelko ti vzame! Le čemu jo bo rabil?« se je čudila mama in pobožala sinka, ki je mirno spet zaspal v njenem naročju. Sonce se je počasi pomikalo proti zatonu, ko sta se mama in dete odpravila v hišo. Tedaj pa so se veje grmovja ob robu gozda spet razmaknile: prikazal se je medved, ves ogromen. Hodil je pokončno, v sprednjih šapah pa je nosil zibelko, polno sladkih rumenih hrušk. Položil jo je pred mater, ji še enkrat hvaležno zagodrnjal v pozdrav in odbrundal v gozd.

»Glej, glej, kakšen hvaležen medved!« se je razveselila mama. »Koliko hrušk za en trn!«

In je morala poklicati moža, da ji je pomagal nesti domov zibelko, polno hrušk.

